

(γάλα κυνός). Εἶνε δὲ ταῦτα, πλὴν τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων, ἀνθρακικὰ καὶ φωσφορικὰ ἀλάδια ἐν διαλύσει, γαλακτικὰ ἄλατα, ἀδιάλυτα δὲ ἢ φωσφορικὴ ἄσβεστος καὶ μαγνησία, ἐνίοτε δὲ καὶ ἴχνη σιδήρου.

Ἐξ ὧν τῶν εἰδῶν τοῦ γάλακτος τὸ μᾶλλον ἐνδια-

εἶνε τὸ τῆς γυναικός, ὅπερ κατὰ τὰς γενομένας ἀνα-
φέρον ἡμᾶς λύσεις, ἔχει τὴν ἐξῆς σύστασιν :

Τυρίνη ... 1,9· βούτυρον ... 4,5· Σάκχαριν ... 5,3·
Ἄλατα 0,18· Ὑδωρ 88,1.

Τοῦ δὲ γάλακτος τῶν ζώων ἢ σύστασις ἔχει ὥδε :

	Τυρίνη	Βούτυρον	Σάκχαρον	Ἄλατα	Ὑδωρ
Γάλα δαμάλεως. . . .	3, 6	4, 05	5, 5	0, 4	86, 4
Γάλα αἰγός.	3, 7	4, 2	4, 0	0, 5	87, 6
Γάλα προβάτου. . . .	6, 1	5, 33	4, 2	0, 7	83, 6
Γάλα ἵππου.	2, 18	0, 55	5, 5	0, 4	91, 37
Γάλα ὄνου.	2, 15	1, 5	6, 4	0, 32	89, 63
Γάλα κυνός.	11, 7 καὶ λεύκωμα	9, 72	3, 0	1, 35	84, 3
Γάλα ὑός.	12, 9 (λεύκωμα)	6, 6	0, 5	3, 0	77, 0

Ἐν συνόψει, τὸ πλεῖστον τῶν στερεῶν οὐσιῶν περιέχει τὸ γάλα τῆς ὑός τὸ δὲ ἐλάχιστον τὸ τῆς ἵππου· τὸ πλεῖστον τῶν λευκωματωδῶν οὐσιῶν ἐνέχει τὸ γάλα τῆς ὑός, ἐλάχιστον δὲ τὸ τῆς γυναικός· τὸ πλεῖστον τοῦ βουτύρου περιέχει τὸ γάλα τῆς κυνός, τὸ δὲ ἐλάχιστον τὸ τῆς ἵππου· τελευταῖον, τὸ γάλα τῆς γυναικός περιέχει τὸ πλεῖστον τοῦ σακχάρου, τὸ δὲ τῆς ὑός τὸ ἐλάχιστον.

H. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΕΡΔΗ.—*Ὁ κύριος τοῦ σιδηρουργείου, ἔργον εἰς πράξεις τίσασθαι καὶ εἰκόνας πίνει, ἐπὶ Georges Ohnet.*—ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Μετὰ τὴν πολυύκροτον Διονυσίαν (Denise) τοῦ Δουμᾶ νιού, δι' ἧς πρόσωπον τηλαυγές θεῖς, κατήρξατο τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος, μετὰ τὴν Καμελιόφρον (Dame aux Camélias) τοῦ αὐτοῦ ἐπιφανοῦς δραματοποιῦ, μετὰ τὴν ἀθάνατον (immortelle) Ἀδριανὴν Λεκουβέρ, ἔδωκεν ἡμῖν τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ μετὰ λαμπρᾶς ἐπιτυχίας καὶ ἕτερον ἔργον τοῦ νεωτέρου παγκοσμίου δραματολογίου, τὸν Κύριον τοῦ Σιδηρουργείου (Maitre de Forges), τὸ κράτιστον ἔργον τοῦ Georges Ohnet.

Ἀνὴρ τίμιος, μηχανικὸς καὶ παραδύμῳ τετιμημένος, ὁ Philippe Derblay, ἐργοστασιάρχης εἰς οὗ τὸ σιδηρουργεῖον δύο χιλιάδες εἰργάζοντο ἐργάται, ἐργάται κόρης παθητικῆς, τῆς δεσποινίδος Claire de Beaulieu, τὴν τε θυγῆν καὶ τὴν ψυχὴν ὡραίας, χαρμακτικὸς δὲ ὑπερηφάνου. Ἀμφότεροι ἦσαν ἀξιοὶ ἀλλήλων, ἀμφότεροι ἐγεννήθησαν ἵνα ἀγαπᾷ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ Derblay αἰτεῖται παρὰ τῆς μαρκισσῆς τὴν χεῖρα τῆς Claire, ἡ δὲ μαρκισσα ἀνακοινοῦται τοῦτο τῇ θυγατρὶ, ποιομένη ἅμα αὐτῇ γνωστόν, ὅτι ὁ μνηστὴρ αὐτῆς δούξ de Bligny κατέλιπεν αὐτήν, νυμφευθεὶς ἑτέραν, τὴν Albènaïs Moulinet. Ἡ Claire ἡγάπα τὸν δοῦκα ὡς ἐξάδελφον αὐτῆς, μεθ' οὗ ἐμνή-

στευσαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας· ἐφ' ᾧ καὶ αὐτὴ διακηρύσσει ὅτι θὰ μείνῃ ἀγαμος. Ἡ Ἀθηναῖς ἔρχεται μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας de Beaulieu, ὅτε καὶ ἀνακοινοῦται τῇ Claire τὸν γάμον αὐτῆς μετὰ τοῦ δυνκὸς τοῦ Bligny. Ἡ δεσποινὶς Beaulieu προσκαλεῖ τότε τὸν ἐλθόντα ὡσαύτως πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν Derblay καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν ἰδιαιτέως ἐὰν ἐμμένῃ νὰ λάβῃ αὐτὴν ὡς σύζυγον, αὐτὸς δ' ἀποκρίνεται ὅτι θὰ λάβῃ τὴν χεῖρα αὐτῆς γονυκλινής. Ἡ σκηνὴ δὲ εἶνε ὡραία, ὅτε ὁ δούξ, βουλόμενος νὰ δικαιωγηθῇ, πλησιάζει τὴν Claire, αὐτὴ δὲ ἀναχαιτίζει αὐτὸν λέγουσα : «Ἐπιτρέψατέ μοι, ἐξάδελφέ μου, νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κ. Derblay, τὸν μνηστῆρα μου!» Οὕτω τὰ πρόσωπα ταῦτα συνδέονται διὰ τοῦ γάμου, ἀλλ' ἔνεκα παρεξηγήσεως ἀφίστανται ἐφ' ἱκανὸν ἀλλήλων, ζῶσιν ἀποκεχωρισμένα ἀφ' οὗ χρόνου ὁ Drablay, ὑπολαβὼν ὅτι ἡ Claire ἀγαπᾷ ἐτι τὸν δοῦκα de Bligny καὶ ὅτι ἡ ἀποστρεφὴν αὐτῆς πρὸς αὐτὸν οὐχὶ ἐξ αἰδοῦς, ἀλλ' ἐξ ἀπεχθείας προέρχεται, δείκνυσθινδ' αὐτῇ τὰ δώματα αὐτῆς λέγων : «ἰδοὺ τὸ ὑμέτερον δῶμα, ἰδοὺ καὶ τὸ ἐμὸν». Ἐνταῦθα σημειωτέα ὡραιότητι ἐπίσης σκηνή· τοὺς αὐστηροὺς αὐστηρῶς λεχθέντας λόγους ὑπὸ τοῦ Derblay ἀκούσασα ἡ ὑπερηφάνος Claire ἐξέρχεται ὑπερηφάνως, τὸ μέτωπον πρὸς τὰ ἄνω ἔχουσα δίκην νικητρίας ἐν πολέμῳ, φερούσης τὰς δάφνας τῆς νίκης, ἀλλ' ἐκπεπληγμένη ἅμα ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ τοῦ ἐχθροῦ, ὁ δὲ, ῥίπτων τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας δι' ἧς ἐξῆλθεν ἐκεῖνη, ποιεῖται μέγαν ὄκρον, ἐπιλέγων «Ἄ! ὑπερηφάνος κόρη, σὲ λατρεύω, ἀλλὰ θὰ σὲ πατάξω».

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀρχονται αἱ περιπέτειαι. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ δράματος ἐλλείπει ἐντελὲς ὁ ἐν τῷ μυθιστορήματι ἀπαντῶν πυρετός, ἐξ οὗ ἔπαθεν ἡ Claire, φαίνεται ὅμως αὐτὴ καταβεβλημένη οἶονεἰ ἐξ ἀσθενείας, ἐπιτεινομένης ἀκριβῶς διὰ τῆς πάλης, ἣν διεξάγει οὐχὶ πλέον πρὸς τὸν πρὸ αὐτῆς μοιραῖον ἀντίπαλον, ἀλλὰ πρὸς ἐαυτήν. Κατὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως αὐτὴ νομίζει ὅτι μισεὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑναξὲν τῆς τρίτης ἡ κυρία Derblay γινώσκει ἡδὴ ὅτι ἀγαπᾷ αὐτόν. Ἐνταῦθα παρεμβάλλεται ἐπεισόδιον ὁ ἔρως τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, νεαροῦ μαρκιστοῦ de Beaulieu,

τοῦ πλήρους ἐλευθέρων ιδεῶν, πρὸς τὴν ἀνδραδέλφην αὐτῆς Susanne. Ἡ κ. Derblay προσέρχεται μεσιτεύουσα παρὰ τῷ συζύγῳ αὐτῆς ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο ἐρωμένων, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρνεῖται. Οὕτως ὁ ἐργοσταδιάρχης τοῦ σιδηρουργείου διατελεῖ ὢν παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ ὡς ἀριστος μὲν φίλος, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιφυλακτικός, δὲν θέλει δὲ νὰ ἴδῃ ὅτι αὐτὴ ἐγένετο τρυφερώτερα, ἢ ἐὰν βλέπῃ οὐδόλως ἀποδείκνυσι τοῦτο, καίπερ αὐτὸς περιβαλὼν αὐτὴν διὰ τοῦ περιδεραιοῦ, ὅπερ τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ ἠγόρασεν ἢ πενθερὰ αὐτοῦ, καὶ κύψας ἡσπάσατο αὐτήν. Πολλὰς δ' αὖτις αἰσθάνεται σὺν τῇ λυπηρᾷ αὐτῆς θέσει τὸν ἰσχυρὸν αὐτῆς ἔρωτα, πλὴν ἀδυνατεῖ ἐτι νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτόν. Ἐκχειλίζει ὅμως οὗτος, ὅτε κατὰ τινα ἑορτὴν, ἡγεμονικῶς ἀποδίδωκει τὴν Ἀθηναίδα, — Ἄ, καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν πάλιν τῆς ὑπερφηφείας καὶ τοῦ ἔρωτος ὑπάρχουσιν ἐν τῷ δράματι τοῦ Ohnet σκηναὶ λαμπρότατοι, ἐξαιρέσιοι, — ἢ δὲ Ἀθηναῖς ἀνακοινοῦται τὴν ἀποπομπὴν αὐτῆς τῷ συζύγῳ αὐτῆς, ὅστις προσελθὼν τῷ Derblay ἐρωτᾷ αὐτὸν ἐὰν ἀναδέχεται τὴν εὐθύνην τῆς διαγωγῆς τῆς συζύγου αὐτοῦ, τῆς Claire· τοῦτου δὲ ἀνδρικῶς καταφατικῶς ἀποκριναμένου, ὁ δούξ μετὰ τῆς Ἀθηναίδος ἀπέρχεται καὶ εἶτα ἀποστέλλει τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν τετάρτην πρᾶξιν ἡ Claire καταβάλλει ἀνωφελεῖς προσπάθειάς ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μονομαχίαν. Μετὰ νύκτα ἀγωνίας, ἡ ὑπερφηφεία αὐτῆς διαμάχεται, προσελθοῦσα δὲ μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἐπανερχεται, ἀλλὰ τὴν προΐαν παρίστανται καταβεδλημένη καὶ μεταμελουμένη. Ἐξομολογεῖται τῷ Φιλίππῳ τὸν ἔρωτα αὐτῆς καὶ θερμῶς ἱκετεύει αὐτὸν νὰ εἴπῃ αὐτῇ ἐὰν ἐτι ἀγαπᾷ αὐτήν. Δὲν κατορθοῖ ὅμως νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν τῆς μονομαχίας. «Ὑπερασπίζω τὴν τιμὴν μου «ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, καὶ τοῦτο ἰδίᾳ, διότι ἐν τῷ δουκὶ ἔδωκε τὸν ἀρχαῖον ἀντίχρνον, ἀπὸ πολλοῦ δὲ ἐπεθύμει τοιαύτην συνάντησιν. Ἀπερχόμενος δὲ εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ θανάτου, κρᾶζει πρὸς τὴν συζύγον αὐτοῦ, ἥτις πίπτει εἰς τὰ γόνατα: «Δέου τοῦ Θεοῦ ὅπως ἐπανέλθῃ».

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκόνα φέρεται ἡ μονομαχία. Καθ' ἣν στιγμήν πυροβολεῖ ὁ δούξ, ἡ Claire, ἥτις ἦν κεκρυμμένη ὀπισθεν τῶν δένδρων, ῥίπτεται πρὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ δέχεται ἀντ' ἐκείνου εἰς τὴν ὁμοειδέτην τὴν σφαῖραν τοῦ de Bligny. Ἡ νεαρὰ γυνὴ, ἀκινδύνως τραυματισθεῖσα, συνέρχεται ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ συζύγου αὐτῆς. «Μίαν μόνην λέξιν, ὑπερβεθεῖσα λέγει τῷ συζύγῳ, μὲ ἀγαπᾷς; — Σὲ λατρεύω. — Πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς!»

Τοιοῦτο τὸ ἔργον, ὅπερ ἔτυχε ἐκτάκτου ἐπιτυχίας πανταχοῦ τοῦ κόσμου ἔνεκα τῶν ὡραίων καὶ τεχνικῶν ἰδιῶν σκηνῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ δράματος. Ἡ κριτικὴ ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως, ἰδίᾳ ὁ Gaudierax ἐν τῇ Ἐπιθεωράσει τῶν Δύο Κόσμων, ὅτε ἐδιδάχθη τὸ ἔργον, δὲν ἡδυνήθη ὅμως ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνυπάρχουσαν παθητικὴν πάλιν τῆς ἀποστροφῆς καὶ τοῦ ἔρωτος, τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος ἐξ ἄλλου, ἥτοι τὴν πάλιν δύο ψυχῶν καθ' αὐτῶν. Αἱ δύο ψυχαὶ βαίνουσιν ὅπως ἀπομακρυνθῶσιν, ἀλλὰ καὶ ὅπως συναντηθῶσιν

ἐπὶ τέλους. Τὸ γοργὸν καὶ ἡ ποικιλία τοῦ ἔργου εἰσὶν ὅ,τι ὡραῖα.

Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἐπιτυχής. Ὁ κ. Πεταλάς (maître de forges), ἔπραξε πᾶν ὅ,τι δυνατόν αὐτῷ καὶ ἐπέτυχε, τινὰς δὲ τῶν σκηνῶν ὀρθῶς διέγραψεν. Ἀλλὰ μάλιστα ἀνεδείχθη αὐτῷς ἡ δεσποινὶς Αἰκατερίνη Βερώνη (Claire), ἥς αἱ καλλιτεχνικαὶ ἀρεταὶ ἀπαξ ἐτι φανεραὶ ἐγένοντο καὶ ἥτις τὴν σκηνὴν μάλιστα τῆς ἐξόδου θαυμασίως ἐξετέλεσεν, ὥς ἀνωτέρω εἶπον αὐτήν. Ἡ καλλιτέχνις αὕτη κέκτηται μάλιστα τὴν ἀρετὴν ἐν τῷ λέγειν τῆς καθαρᾶς προφορᾶς τῶν λέξεων (articulation) μετ' εὐήχου καὶ εὐαγέστου φωνῆς, ὅπερ κατὰ τὸν Dupont-Vernon, τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας, κυρία ἐστὶν ἀρετὴ τοῦ ὑποκριτοῦ. Ἡ δεσποινὶς Βερώνη ἥτις, ἐνδύεται καὶ φιλοκάλως πάντοτε, ἐστὶ πρόδοδος διὰ τὴν ἐλληνικὴν σκηνήν. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀλήθεια.

Μυσίας ἰδιαιτέρας ἀξία ἐστὶν ἐπίσης ἡ κυρία Βονασέρα, κεκτημένη σπουδαίαν τέχνην, ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Βερώνη, διακρινομένη ἐπὶ χάριτι καὶ γοργότητι μετ' ἀφελείας, ὥς καὶ οἱ κ.κ. Κουρῆς, Παρασκευόπουλος καὶ Κόκκος. Τὸ δράμα τοῦ Ohnet ἐπέτυχεν ἐν τῷ συνόλῳ, πολλὰς δὲ οἱ πρωταγωνιστήσαντες ὑποκριταὶ ἐχειροκροτήθησαν, ἀνευφημήθησαν καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκλήθησαν, κατὰ τὴν τελευταίαν δὲ πρᾶξιν δις. Τοῦτο λίαν εὐχάριστον, ἀποδείκνυσι τὸ φιλόκαλον τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Μεγάλῳ-Θεάτρῳ (Grand Théâtre) ἐδιδάχθη ἡ Λυσιστράτη, κωμωδία εἰς πεζὸν λόγον, εἰς πρᾶξεις δὲ τέσσαρας μετὰ ἐμμέτρου προλόγου, ὑπὸ Maurice Donnay. Ἡ κωμωδία αὕτη ἀρχὴν ἔχει τὴν γνωστὴν τοῦ Ἀριστοφάνους Λυσιστράτην, ἥς δύναται νὰ λογισθῇ παρῳδία κατὰ τὸ εἶδος τῆς Belle Hélène. Οὐπω λαβὼν τὰς δευτέρας τοῦ Sardoy καὶ τοῦ Lemaître, ἀναγνοῦς δὲ μόνὰ τὰ τῇ ἐπιούσῃ ἐν ταῖς ἐφημερίδι γραφέντα ἐν οἷς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ κριτικοῦ τοῦ Figaro, ἀναβάλλω τὸν περὶ αὐτῆς λόγον εἰς τὴν ἐπιούσαν κυριακὴν.

ΧΡΟΝΙΚΑ — Τὸ Ἑθνικὸν-Θέατρον τοῦ Βερολίνου ἐποίησαντο ἔνθαρξιν παραστάσεων σκοπὸν ἔχουσιν νὰ παρέχῃσι τῷ λαῷ τὰ κλασικὰ ἔργα. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπεβιβάσθησαν λίαν αἱ τιμαὶ τῶν θέσεων. Αἱ θέσεις διηρέθησαν εἰς δύο τάξεις, ὧν ἡ μὲν τιμὴ τῆς πρώτης ὄρισταί πάντε καὶ εἴκοσιν ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, ἡ δὲ τῆς δευτέρας δώδεκα καὶ ἡμισυ ἑκατοστ. τοῦ φράγκου. Τὸ πρῶτον διδασχὸν ἔργον ἦν ὁ Γουλιέλμος Τέλλος τοῦ Schiller, προτελοθέντος πολλοῦ κόσμου, καὶ ἀκούσαντος αὐτὸ μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς καὶ χαίρετήσαντος αὐτὸ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστης πράξεως δι' ἐπευφημιῶν. Βεβαίως καταλληλοτέρα ἐκλογὴ ποιητοῦ πρὸς ἔνθαρξιν τοιούτων παραστάσεων οὐκ ἦν δυνατόν νὰ γένηται, τοῦ Schiller ἀκριβῶς ἐν ἰδίᾳ πραγματεῖᾳ ἐν ἰσῇ μοίρᾳ τάξαντος τὸ θέατρον τῇ θρησκείᾳ, διότι ὡς αὕτη προλαμβάνει τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῆς τὸ κακόν. οὕτω καὶ ἐκεῖνο, ἐπομένως δὲ ὑψηλοτέραν ἔχον τὴν ἀποστολὴν καὶ τοῦ νόμου, ὅστις δὲν προλαμβάνει, ἀλλὰ τιμωρεῖ μετὰ τὴν ἐατέλειαν. Τὸν διδασκτικὸν σκοπὸν τοῦ θεάτρου οἱ ἡμίτεροι πρόγονοι ἐθέσπισαν, αὐτοὶ οἱ καὶ τὸ θέατρον δημιουργήσαντες

καὶ εἰς ὕψος ἀναγαγόντες, ἐξ οὗ πάντα τὰ νεώτερα θέατρα ἐβλάστησαν καὶ ἐρ' οὗ ἐρείδονται. Ὅπως προσίτῃν πᾶσι τὸ θέατρον, τὸ τοιοῦτον σκοπὸν ἔχον καὶ οὐχὶ τὴν τέρψιν, δὲν ἐθέσπισαν καὶ τὰ θεωρικά;

— Ἐν Δρέσδῃ, κλειδοκυμβαλιστὴς τις ἐπταέτης, ὁ Ραούλ Koczalki, ἔδωκεν ἄρτι συναυλίαν, καθ' ἣν πρὸ ἐνθουσιώδους ἀκροατηρίου ἐξετέλεσε διάφορα τεμάχια τῶν Bach, Mozart, Schubert, Rubinstein, τὴν συμφωνίαν εἰς fa ελάσσον τοῦ Chopin καὶ βραβυδίαν οὐγγρικήν τοῦ Liszt κτλ. Ἀλλὰ τὸ κυριώτατον τοῦ προγράμματος τῆς μουσικῆς ἐσπερίδος ἦν δύο συνθέματα αὐτοῦ (Gravotte καὶ Vals). Καίπερ δὲ ἐπταέτης συνέθετο ἥδη ὁ νέος οὗτος Mozart τεσσαράκοντα ἔξ ἔργα.

— Ὁ Σαρδοῦ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ εἰς τὸ ἐξῆς δραματικὰ ἔργα διὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Ἄρτι ἀνεπιβάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Λυκείου τῆς Νέας Ὑόρκης νέον ὄρκεστρον τοῦ συγγραφέως τῆς *Patrie*, φέρον ἐπιγραφὴν: Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐν Εὐρώπῃ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀρτιοῦσα ἐπιβλήθη χαλάρωσις τῆς ἐντάσεως τῶν ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει τῆς γενικῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς ἀναγεγραμμένων ζητημάτων, σύμπτω δ' ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος καὶ ἰδίᾳ ὁ βιενναῖος μακρὰ κατὰ τὸ σύνθετος αὐτῷ δημοσιεύει ἄρθρα, ἐξαίροντα τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ Δύσει εἰρηνικὴν κατὰστασιν καὶ ἐκθειάζοντα τὰ εὐεργετήματα τῆς περιφρουρηθείσης εἰρήνης. Οὐδεὶς βεβαίως ἀρνεῖται ὅτι καὶ κατὰ τὸ 1892 περιεφρουρήθη ἡ τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης εἰρήνη, οὐδ' ὑπάρχει ὁ βουλόμενος νὰ διαταράξῃ τὴν συναυλίαν τῶν κυριωτέρων ὁργάνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, ὑμνοῦντων ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων κατὰ Λατίνους τοὺς ἀγῶνας τῶν εὐρωπαίων ἡγεμόνων, αἵε παντὶ σθένει ἀγωνισαμένων νὰ περισώσῃ τὰ εἰρημνικά εὐεργετήματα καὶ νὰ ἐξασφαλίσωσι τοῖς ὑπὸ τὸ σκῆπτρον αὐτῶν λαοῖς τὴν ἀγαθὴν πρὸς ἀλλήλους συμβίωσιν. Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι μεῖζον ἀπρτεῖτο μέτρον ἐν τῇ ἐκθειάσει τῆς εἰρήνης καὶ οὐκ ὀλίγην περιστολὴν ἐν τῷ ἡλίῳ τοῦ παριστάνειν τὰ πάντα ἐν Εὐρώπῃ ὡς διατελοῦντα ἐν τῷ κρατίστῳ τῶν δυνατῶν κόσμῳ. Ἐὰν αἱ ὑπὸ τῶν ὁργάνων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ἐκφραζόμεναι ἰδέαι ἐστηρίζοντο ἐπὶ στερεῶν ἡμᾶ καὶ ἀσφαλῶν βάσεων, ἐὰν πράγματι οἱ τὰς τύχας τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης ἰθύνοντες ἀσφαλεῖς ὁλως περὶ τῆς γενικῆς τῶν πραγμάτων καταστάσεως διετέλουν εἶχον, οὔτε τὰ στρατιωτικὰ ζητήματα ἡθελοῦν διατελεῖ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν ἀπασχολούντων τὴν μέριμναν καὶ τὴν προσδοχὴν τῶν συμβούλων τῶν διαφόρων κρατῶν καὶ οἱ λαοί, βλέποντες ὄντως ἐξησθημένον τὴν αὐτῶν θέσιν, ἡδελοῦν ἐπιδοθῇ μετὰ μεζονος ζέσεως εἰς τὰ εἰρηνικά αὐτῶν ἔργα

καὶ ἐπιδείξει μεῖζονα ἀδιαφορίαν περὶ τὰ εἰρημνικά ζητήματα. Ἀτυχῶς ἡ κατάστασις ἀλλοίαν ὁλως παρουσιάζει ὅψιν καὶ δὲν ἐξέλιπον αἱ βαλλόμεναι κραυγαὶ τρόμου ἐπὶ τοῖς παρουσιαζομένοις γεγονόσιν, ἀπερ τοσοῦτω μᾶλλον σπουδαιότερα τυγχάνουσιν, ὅσῳ περὶ ταῦτα ἀκριβῶς συγκεντροῦται ἡ προσδοχὴ τῶν κυριωτέρων τῆς Εὐρώπης ἀνακτοβουλίων, ἀγωνιζόμενων νὰ ἐξεύρωσιν ὅποια τὰ καταλλελλότερα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὑπεροχῆς αὐτῶν καὶ παγίωσιν τῆς καχεκτικῆς εἰρήνης. Τοῦτο ἄλλως τε ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς γλώσσης τῶν ἐκπροσωπούντων τὰς τῶν κυβερνήσεων ἰδέας ὁργάνων, ἀπερ, τὴν συναυλίαν τῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης διθυράμβων τῶν ἀνεξαρτήτων ἐφημερίδων διασπῶντα, ἐπαικονίζουσι τὴν κατάστασιν ὡς ἀκροσφοδῆ, ὡς κρήζουσαν ἰσχυρῶν μέσων ἀσφαλείας. Ὡς ἐπιβάλλουσαν μυρίας ἐτι θυσίας ὑπὲρ τῆς παγίσεως τῆς ὑφισταμένης τάξεως. Ὁ καὶ μικρὰν ἀπονέμων προσδοχὴν εἰς τὰ γραφόμενα τῆς «Βορειο-γερμανικῆς ἐφημερίδος» π. χ. δὲν δύναται νὰ μὴ ἀνομολογήσῃ ὅτι τὸν νοῦν τῶν συμβούλων τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου ταράσσει τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης καὶ πιεζει αὐτοὺς νὰ διατηρῶσι τὴν χώραν προπαρασκευασμένοι κατὰ παντὸς ἐνδεχομένου. Τὸ ὄργανον τῆς γερμανικῆς ἀρχιγραμματείας, ἀφορμὴν λαμβάνον ἐκ τῆς εἰς ἰδιαιτέραν ἐπιτροπείαν παραπομπῆς τοῦ περὶ διετούς θητείας στρατιωτικοῦ νομοσχεδίου, παραπομπῆς, ἰσοδυναμούσης εἰμὴ πρὸς τελείαν ἀπόρριψιν τοῦ νομοσχεδίου τοῦλάχιστον πρὸς ριζικὴν αὐτοῦ τροποποίησιν, μετέρχεται ὅπερ μετῆλθεν ὕψος ἐπὶ τοῦ πρώην ἀρχιγραμματέως Βίσμαρκ, ὑποβαλόντος τὸ σχέδιον τῆς ἐπταετοῦς θητείας, καὶ διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων πειράται νὰ μεταπέσῃ τοὺς ἐν τῇ λευκῇ αἰθοῦσῃ ἀντιπροσώπους ὅπως, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ ἔργον αὐτῶν μετὰ τὰς ἐορτάς, συννηγορήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τῶν προτεινομένων στρατιωτικῶν μεταρρυθμίσεων ἵνα μὴ ἡ Γερμανία εὐρεθῇ ἔξω τοῦ νυμφῶνος κατὰ τὴν διαδοράματιδιν δοβαρῶν γεγονότων, ἐπιδρώντων ἐπὶ τῆς ὅλης ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερα ὑπάρχουσι τεκμήρια τῆς ἐκκρεμοῦς τῶν πραγμάτων καταστάσεως, τῆς ἀνυσχούσης σφόδρα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ κύκλους, μεθ' ὅλην τὴν πολιτικὴν τοῦ ἐν Βίανις τὰς διατριβὰς ποιοῦμένου νῦν γηραιοῦ Γλάδστον, ὅστις, εἰρηνικὴν πρὸς ἀπάσας τὰς κυβερνήσεις μετερχόμενος πολιτικὴν, ἀπαναίνεται τὴν ἀνάμειξιν τῆς χώρας αὐτοῦ εἰς τὴν ὁρῶσαν πολιτικὴν τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης καὶ ἀρκεῖται μᾶλλον εἰς τὴν περιφρουρησὴν τῶν συμφερόντων τῆς μεγάλης Βρετανίας ὡς χώρας νησιωτικῆς ἢ εἰς τὴν ἐπιδιώξιν ψηλαφητῶν συμφερόντων, οἷα ὁ προκάτοχος αὐτοῦ ἐπεδίωκε διὰ τῆς ἐνεργοῦς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, τῆς ἀποληξάνσεως εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς Ἑλγολάνδης, πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ζανζιβάρης προστάσειαν. Τὸ ὄργανον τοῦ συντηρητικῶς κόμματος ἐν ἐπανειλημμένοις ἄρθροις πειράται νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἐνιαχοῦ τῆς Εὐρώπης τὰ πράγματα βαίνουνσιν οὐχὶ τοσοῦτο καλῶς καὶ ὅτι ἀνάγκη τὴν προσδοχὴν αὐτῶν νὰ ἐπιστήσωσιν ἐπὶ τῶν ἀπειλόμενων κινδύνων οἱ τὰς τύχας τοῦ ἡνωμένου βασιλείου ἰθύνοντες. Τὸ εἰρημνικὸν ὄργανον, εὐεῖνον ἐπὶ τούτῳ τὸν κύκλον τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, ἐξετάζει τὰ